

Sygn. akt I C 183/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2020 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Rafał Kazimierski
Protokolant:	protokolant sądowy Bogusław Szalast

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2020 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. B. (1) i W. N.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę kwoty 66 550 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz solidarnych powodów A. B. (1) i W. N. kwotę 32 000 zł (trzydzieści dwa tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powodów A. B. (1) i W. N. 485,81 zł (czteryście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, z zasądzonego w pkt I roszczenia, od powodów A. B. (1) i W. N. solidarnie kwotę 1 317,18 zł (tysiąc trzysta siedemnaście złotych i osiemnaście groszy) tytułem zwrotu wydatków i opłaty tymczasowo pokrytych z sum budżetowych Skarbu Państwa;

V. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą kwotę 1 219,76 zł (tysiąc dwieście dziewiętnaście złotych i siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu wydatków i opłaty tymczasowo pokrytych z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 183/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lipca 2017 roku (data prezentaty biura podawczego), złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, powódka H. N. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (adwokata) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na jej rzecz kwoty 66.550,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci naruszenia czynności narządu ruchu oraz rozstroju zdrowia na okres przekraczający 7 dni wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu złożonego pozwu powódka wskazała, iż w dniu 23 kwietnia 2016 roku została poszkodowana w wypadku spowodowanym przez kierującego motocyklem P. B., przy ul. (...) w L.. W wyniku wypadku doznała uszkodzenia narządu ruchu w postaci złamania podudzia wraz z naruszeniem stawu skokowego i nadal wymaga rekonwalescencji. Podjęła ona próbę pozasądowego rozwiązania sporu, w wyniku którego pozwany (będący ubezpieczycielem sprawcy wypadku) wypłacił jej kwotę 8.453,78 zł (8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie oraz 453,78 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia). Obrażenia, których doznała były bardzo bolesne i wymagały długotrwałego leczenia, w tym szpitalnego, rehabilitacyjnego oraz pozaszpitalnego a i tak nie przywróciły stanu zdrowia powódki sprzed wypadku.

Przedstawiciel powódki w dniu 9 marca 2017 roku wystosował reklamację wobec decyzji pozwanego, lecz T.U. (...) podtrzymało swoje stanowisko w sprawie pismem z dnia 27 marca 2017 roku. Zdaniem strony powodowej powyższe świadczenia nie wyczerpują w całości roszczeń powódki, co wskazuje na zasadność niniejszego pozwu.

(pozew k. 3-9; pełnomocnictwo procesowe k. 6, zgłoszenie roszczenia k. 7-8v, decyzja (...) z dnia 20 lutego 2017r. k. 10, odwołanie od decyzji z dnia 9 marca 2017 roku k. 11, ponowna decyzja (...) z dnia 27 marca 2017r. k. 12-13)

W dniu 19 października 2017 roku pozwany (...) S.A. z siedzibą w Ł. wniosło odpowiedź na pozew, w której wniosło o oddalenie powództwa, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu złożonego pisma pełnomocnik pozwanego wskazał, iż pozwany wypłacił na rzecz powódki uzasadnioną okolicznościami kwotę zadośćuczynienia w kwocie 8.000 zł oraz kwotę 453,78 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z leczeniem. W ocenie pozwanego obrażenia, których doznała powódka w zdarzeniu z 23 kwietnia 2016 roku, nie uzasadniają przyznania zadośćuczynienia w kwocie przekraczającej kwotę wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego a żądana kwota jest wyraźnie zawyżona.

(odpowiedź na pozew- k.60-62v, pełnomocnictwo procesowe- 63)

Wobec śmierci powódki (w dniu 10 kwietnia 2018 roku) Sąd postanowieniem z dnia 12 lutego 2019 roku postanowił zawiesić postępowanie w sprawie i podjąć je z udziałem następców prawnych H. W. N. oraz A. B. (1).

(postanowienie z dnia 12 lutego 2019 roku – k.330)

Pełnomocnik powodów pismem z dnia 1 marca 2019 roku wniósł o zasądzenie solidarnie dochodzonej na rzecz powodów kwoty.

(pismo procesowe z dnia 1 marca 2019 roku k. 339, pełnomocnictwo A. B. (1)- k. 340, pełnomocnictwo W. N. k. 341)

Do momentu zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach. (protokół rozprawy z dnia 10 listopada 2017 roku- k.73, 12 października 2020r.- k.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2016 roku około godziny 14:00 w L. kierujący motocyklem P. B. potrącił na przejściu dla pieszych przy ul. (...). W dniu zdarzenia miała 84 lata.

(bezsporne, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 20, postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania k. 19)

Na miejscu zdarzenia pierwszej pomocy poszkodowanej udzielił zespół ratownictwa medycznego. H. N. została przewieziona do szpitalnego oddziału ratunkowego (...) Publicznego Szpitala (...) w L. przy ul. (...), gdzie rozpoznano uraz narządów klatki piersiowej z narządami jamy brzusznej i miednicy (T06.5), uraz wielonarządowy, otwarte

złamanie prawej nogi. W wywiadzie stwierdzono cukrzycę t.2, astmę oskrzelową, chorobę niedokrwienną serca oraz nadciśnienie tętnicze.

(dowód: karta zlecenia wyjazdu zespołu ratownictwa medycznego k. 104-105, historia choroby (...) 134-141, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 160-163)

Pacjentkę skierowano tego samego dnia na oddział ortopedii i traumatologii, na którym przebywała od 24 kwietnia 2016 roku do 25 maja 2016 roku. Podczas pobytu w szpitalu u pacjentki stwierdzono otwarte złamanie trzonów kości prawej nogi, obwodową zatorowość płucną, cukrzycę t.2 i astmę oskrzelową. Ze względu na zły stan ogólny, niskie parametry morfologiczne oraz zdiagnozowaną zatorowość płucną zabieg operacyjny odbył się dopiero w dniu 17 maja 2016 roku. Dokonano wówczas repozycji i zespolenia złamania prawej kości piszczelowej prętem śródszpikowym blokowanym w obrębie nasady bliższej i dalszej na stole wyciągowym. Po zabiegu prowadzono leczenie bezgipsowe. Uzyskano dobry zakres ruchomości prawego stawu kolanowego i skokowego. H. N. wypisano w dniu 25 maja 2016 roku w stanie ogólnym dobrym z zaleceniami chodzenia z pomocą kul łokciowych, ćwiczeń zgięciowo-wyprostnych kolana prawego, kontroli w poradni pulmonologicznej oraz ortopedycznej oraz przyjmowanie leków internistycznych (X. 2x15mg przez 3 tyg, później 1x20mg, D. 3x1 kapsułka w razie bólu).

(dowód: dokumentacja lekarska (...) 4 w L. k. 113-273, w tym karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 160-163)

H. N. w dniach 01.06.2016r.-18.01.2018r. kontynuowała leczenie w (...) nr (...) w L.. Podczas pierwszych dwóch wizyt odnotowywano obrzęk przysiadkowej strony stawu kolanowego oraz nogi bez zaczerwienienia. Zlecono w trybie pilnym USG D. kończyny, lecz nie wykazało ono zmian zakrzepowych i zalecono farmakologię. Podczas następnych wizyt obrzęk był niewielki, poszkodowana zgłaszała dolegliwości bólowe kolana. Zalecono masaż limfatyczny, krioterapie i kontrole.

(dokumentacja lekarska poradni przy (...) k. 113-273)

H. N. leczyla się także w poradni chirurgii urazowo-ortopedycznej w placówce Lekarze Specjaliści przy ul. (...) w L., gdzie zalecono jej m.in leczenie rehabilitacyjne.

(dokumentacja lekarska Lekarze Specjaliści k.275-279, 283-292)

W wyniku wypadku w dniu 23 kwietnia 2016 roku H. N. doznała skośnego złamania trzonu prawej kości piszczelowej oraz wieloodłamowego złamania kości strzałkowej prawej ze stłuczeniem tkanek miękkich podudzia. W związku z tym urazem H. N. doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 10 %. Przebyte złamanie prawej nogi po zastosowanym leczeniu operacyjnym rokowało uzyskaniem zrostu kostnego. W trakcie leczenia uzyskano dobry zakres ruchomości prawego stawu kolanowego i skokowego. U powódki utrzymywały się przewlekle obrzęki prawego podudzia oraz prawego kolana, które mogły być następstwem niewydolności limfatycznej podudzia po przebyłym stłuczeniu tkanek miękkich. Niewydolność ta mogła utrzymywać się przewlekle i mogła powodować dolegliwości bólowe.

(dowód: opinia biegłego Z. K. k. 349-360 wraz z opinią uzupełniającą k.)

W związku z przedmiotowym zdarzeniem u H. N. doszło również do zatorowości płucnej, nasilenia duszności i objawów niewydolności oddechowej. W badaniach radiologicznych obserwowano również płyn w jamach opłucnowych oraz konsolidację miąższu płucnego. W następstwie H. N. musiała długoterminowo przyjmować doustne leki przeciwzakrzepowe. Stwierdzona zatorowość płucna spowodowała u poszkodowanej nasilenie duszności, dolegliwości bólowe w klatce piersiowej, objawy niewydolności oddechowej. Wymagała ona intensyfikacji leczenia przeciwastmatycznego, antybiotykoterapii, tlenoterapii i leczenia przeciwzakrzepowego początkowo w iniekcjach podskórnych a następnie długoterminowym przyjmowaniu doustnych leków przeciwzakrzepowych.

(dowód: opinia biegłej L. S. k. 384-387)

Przed wypadkiem H. N. była osobą energiczną, samodzielną. Robiła zakupy, sprzątała mieszkanie (np. samodzielnie myła okna, prała), gotowała. Nie potrzebowała asysty podczas wizyt lekarskich, chodziła do kościoła, na pocztę, targ. Przed wypadkiem nie uskarżała się na dolegliwości.

(dowód: zeznania Z. N. k. 74-77, zeznania W. N. k. 77-79)

Powódka od dnia wypadku aż do dnia śmierci potrzebowała pomocy w wykonywaniu codziennych czynności. W tym zakresie wsparła się synem oraz synową. Pomagali jej w zabiegach higieny osobistej, wykonywaniu zakupów, sprzątaniu domu, dowozili na wizyty lub dostarczali posiłki. Przed wypadkiem odwiedzali powódkę raz w tygodniu, po wypadku odwiedzali ją 3 razy dziennie.

Negatywne skutki jakie powódka wiązała przed śmiercią z przedmiotowym zdarzeniem polegały przede wszystkim na długotrwałym silnym bólu, ograniczonej możliwości ruchu oraz rezygnacji z dotychczasowego trybu życia. Do strat życiowych zaliczyć można również strach przed poruszaniem się po mieście, problemy z wykonywaniem codziennych obowiązków domowych. Stała się lękliwa i dezorientowana.

(dowód: zeznania Z. N. k. 74-77, zeznania W. N. k. 77-79)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów osobowych i nieosobowych. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty nie zostały zakwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron procesu, stąd też stanowiły one pełnowartościowy materiał dowodowy do poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Wywołany na potrzeby niniejszego postępowania dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii w osobie Z. K. (k. 349-360) wraz z opinią uzupełniającą (k.) jest dla Sądu w pełni wiarygodny. Opinia w tym zakresie jest pełna, jasna, niesprzeczna oraz została sporządzona przez specjalistę w swojej dziedzinie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i nauki, zaś logiczność rozumowania biegłego nie budzi wątpliwości. Biegły wykonał zleconą opinię w oparciu o akta sprawy, wnioski zawarte w opinii sformułowane zostały przez biegłego w sposób kategoryczny i jednoznaczny oraz zostały w sposób dostateczny uzasadnione. Opinia ta uznana została w powyższym zakresie za wiarygodną, jako że jest ona spójna i logiczna, została sporządzona przez biegłego zgodnie ze wskazaniami wiedzy specjalistycznej w oparciu o obowiązujące przepisy, wiedzą praktyczną i doświadczeniem zawodowym i jako taka w pełni zasługuje na obdarzenie wiarą.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowód w postaci opinii biegłej sądowej z zakresu alergologii i chorób płuc w osobie L. S. (k. 384-387). Opinia w tym zakresie jest pełna, jasna, niesprzeczna oraz została sporządzona przez specjalistę w swojej dziedzinie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i nauki, zaś logiczność rozumowania biegłej nie budzi wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki A. B. (1) (k.), powoda W. N. (k. 77-79) oraz świadka Z. N. (k. 74-77) w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 23 kwietnia 2016 roku oraz jego skutków. Zeznania te są spójne, jasne i logiczne, a nadto pokrywają się z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 805 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks Cywilny (tekst jedn. Dz. Z 2019 r., poz. 1145, dalej również jako: „k.c.”), przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie, przy czym przy ubezpieczeniu majątkowym – zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (§ 2 pkt. 1). Przepis art. 822 § 1 i 4 k.c. wskazuje natomiast, że przez umowę ubezpieczenia

odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Podstawy prawnej odpowiedzialności pozwanego należy upatrywać w ogólnej normie zawartej w art. 415 k.c., zgodnie z którą to regulacją, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na przepisie art. 415 k.c. jest zatem wina. Z punktu widzenia odpowiedzialności cywilnej każdy stopień winy uzasadnia nałożenie na sprawcę szkody obowiązku jej naprawienia (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1975 roku, I CR 656/75, Legalis nr 19032, Kodeks cywilny. Komentarz, Tom I, pod redakcją prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005, str. 1090). Należy zauważyć, iż w doktrynie przyjmuje się, że do sfery bezprawności należy także zaliczyć zachowania się sprzeczne z zasadami uważnego postępowania, czyli niedołożenie należytej staranności (M. K., Należyta staranność – problem bezprawności czy winy, PiP (...), str. 32 i nast.).

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest więc wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Z wykładni przytoczonych norm należy wywieść wniosek, iż ubezpieczyciel odpowiada w takich samych granicach, w jakich odpowiadałby sprawca szkody. Przepis art. 436 § 1 k.c. statuuje w tym zakresie podstawową regułę odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez niego na zasadzie ryzyka, z wyłączeniem tylko takich sytuacji, gdy szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, przyznając, iż w ramach odpowiedzialności sprawcy wypadku wypłacił stosowne zadośćuczynienie dla pokrzywdzonej w kwocie 8.000 zł i odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów w wysokości 453,78 zł, wnosząc o oddalenie niniejszego powództwa. Tym samym to do strony powodowej należało udowodnienie zasadności niniejszego powództwa.

Odnosząc się do kwestii wysokości świadczenia należnego powódce tytułem zadośćuczynienia zauważyć trzeba, iż zadośćuczynienie, w przeciwieństwie do odszkodowania, dotyczy szkody niemajątkowej, a więc nieprzeliczalnej na określoną kwotę pieniężną. Ustawodawca nie wprowadził przy tym żadnych kryteriów, jakimi powinien kierować się sąd przy ustalaniu wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, iż ma być ono odpowiednie. Już z powyższego wynika zatem, iż pojęcie „sumy odpowiedniej” jest pojęciem o charakterze niedookreślonym. Z tego względu w orzecznictwie, a także w doktrynie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Winno ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Zadośćuczynienie powinno być przyznane w wysokości umożliwiającej pokrzywdzonemu uzyskanie satysfakcji adekwatnej do cierpień i krzywd, jakich doznał, dlatego w pierwszym rzędzie Sąd powinien ocenić rozmiar krzywdy.

Ustalając „odpowiednią sumę” należy mieć na względzie rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, stopień tych cierpień, intensywność i długotrwałość (pobyt w szpitalu, konieczność poddania się zabiegom), prognozy na przyszłość, wiek i płeć poszkodowanego, konsekwencje, jakie naruszenie wywołało w życiu osobistym i społecznym.

W niniejszej sprawie, w wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka doznała skośnego złamania trzonu prawej kości piszczelowej oraz wieloodłamowego złamania kości strzałkowej prawej ze stłuczeniem tkanek miękkich podudzia. Przebyte złamanie prawej goleni po zastosowanym leczeniu operacyjnym rokowało uzyskaniem zrostu kostnego. W związku z przedmiotowym zdarzeniem doszło u niej również do zatorowości płucnej, nasilenia duszności i objawów niewydolności oddechowej. Skutki zdarzenia powódka odczuwała aż do dnia śmierci, a doznany przez nią uszczerbek na zdrowiu w wyniku upadku wynosił 10 % i miał on charakter długotrwały.

Zauważenia przy tym wymaga, iż przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku nie mają bezpośredniego zastosowania do określania przez Sąd o zasadzie i wysokości odszkodowania w związku z odpowiedzialnością ubezpieczyciela z tytułu umów ubezpieczeniowych. Określając o zasadzie i wysokości odszkodowania przeznaczonego dla poszkodowanego, bierze się bowiem pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności zakres i trwałość doznanych cierpień fizycznych i krzywd na tle psychologicznym. Procentowy uszczerbek na zdrowiu może mieć tutaj walor wyłącznie pomocniczy, a nie decydujący – jak w przypadku określania wysokości jednorazowego odszkodowania na podstawie przepisów wskazanego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku.

Zatem niewątpliwie zdarzenie z dnia 23 kwietnia 2016 roku pozostawiło po sobie trwałe następstwa, które powódka odczuwała przez następne 2 lata. Urazy których doznała, jak wynika z zebranego materiału dowodowego, były bezpośrednim skutkiem wypadku, jakiemu uległa. Faktem jest, że u powódki przed zdarzeniem występowały także schorzenia korespondujące z jej podeszłym wiekiem, jednak bezspornie zarówno biegły dokonując oceny uszczerbku na zdrowiu powódki, jak i Sąd dokonując oceny zdarzenia, miał na uwadze historię chorobową H. N. znajdującą się w aktach sprawy. W charakter urazu z pewnością wpłynął na jakość życia powódki, tym bardziej, że ta przed wypadkiem nie leczyła się ortopedycznie. Przy ustalaniu odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia nie można z pola widzenia tracić okoliczności, że rokowania na przyszłość, choćby z uwagi na wiek i stan zdrowia poszkodowanej, nie były zadowalające. W miarę upływu czasu dolegliwości bólowe nie zmniejszały się w sposób odczuwalny, operowana noga nieustannie puchła powodując ból i dyskomfort. Powódka chcąc się przemieścić musiała korzystać z balkonika lub kul łokciowych, co dla osoby mieszkającej na 2 piętrze nie było z pewnością wygodnym rozwiązaniem.

Trzeba też mieć na uwadze, że opiniowana zatorowość płucna, nie jest mierzalna uszczerbkiem na zdrowiu, lecz jest stanem zagrażającym życiu. Z samego tego tytułu powikłania powódce należy się podwyższona kwota zadośćuczynienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył, iż należna powodom, jako następcom prawnym zmarłej H. N., kwota tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, ponad wypłacone jej w toku postępowania likwidacyjnego 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia, wynosi 32 000 zł. (punkt I wyroku) Tak ustalony rozmiar roszczenia jest adekwatny do rozmiaru ujemnych następstw zdarzenia, zarówno w zakresie doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu, jego charakteru, przebytych i odczuwanych niedogodności, jak i dyskomfortu psychicznego związanego z koniecznością podjęcia leczenia i korzystania z pomocy rodziny.

Żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie zasługuje na uwzględnienie częściowo. Zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie nie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Podkreślić należy, że zgodnie z normą szczególną art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenia odszkodowawcze w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powódka, żądając zadośćuczynienia i odszkodowania, domagała się również zapłaty odsetek za opóźnienie w spełnieniu należnych jej świadczeń, poczynając od dnia 14 listopada 2016 roku, czyli od dnia zgłoszenia szkody. Powódka nie dołączyła dowodu doręczenia wezwania do zapłaty, lecz w oparciu o dokumenty z dnia 5 grudnia 2016 roku, jak i akta szkody, należy zauważyć, że doręczenie wezwania do zapłaty nastąpiło najpóźniej w dniu 29

listopada 2016 roku (k.7-9 akt). W konsekwencji roszczenie stało się wymagalne w dniu 29 grudnia 2016 roku (czyli po upływie 30 dni, licząc od dnia złożenia wezwania do zapłaty kwoty 73 000 zł), a zatem żądanie zapłaty odsetek było uzasadnione poczynając od tego dnia, bowiem od tego dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu. Wypadek miał miejsce już w kwietniu 2016 roku, pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, miał dostęp do dokumentacji medycznej powódki, a pomimo tego przyznał kwotę symboliczną tytułem zadośćuczynienia. Już w tamtym okresie czasu u powódki wdały się powikłania, miała problemy z motoryką, a leczenie chociaż niezakończone, to wskazywało na ewidentne ponadprzeciętnie skutki podobnych złamań.

Reasumując, Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A z siedzibą w Ł. na rzecz powodów W. N. oraz A. B. (2) kwotę 32.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt I wyroku), w pozostałym zaś zakresie powództwo należało oddalić (punkt II wyroku).

W myśl art. 108 § 1 k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie zaś z przepisem art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Należało zatem stosunkowo rozliczyć koszty procesu. Roszczenie powodów uwzględniono w części, tj. w kwocie 32.000 zł z dochodzonej kwoty 66.550,00 zł. Wynik wskazuje, że powodowie utrzymali się z żądaniem w około 48,08 %, a pozwany w 51,92 %.

Na koszty procesu wyłożone przez powodów w łącznej wysokości 7.400,00 zł składają się:

- a) opłata od pozwu 1.000 zł
- b) wynagrodzenie reprezentującego powodów pełnomocnika w osobie adwokata ustalone w oparciu o §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz. U. 2015.1800) w wysokości 5.400,00 zł;
- c) wpłacona i wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.000,00 zł.

Natomiast na koszty procesu wyłożone przez pozwane (...) S.A. w łącznej wysokości 5.917,00 zł składają się:

- a) wynagrodzenie reprezentującego powódkę pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 5.400 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) (Dz.U. z 2018 r. poz. 265);
- b) opłata od pełnomocnictwa – 17 zł
- c) wpłacona i wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 500 zł.

Łącznie koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 13.317 zł.

Pozwany powinien ponieść koszty w kwocie 6 402,81 zł (48,08 % z 13.317 zł), zaś poniósł w kwocie 5 917 zł. W konsekwencji należało zasądzić różnicę tych kwot od pozwanego na rzecz solidarnych powodów, czyli kwotę 485,81 zł.

Z sum budżetowych Skarbu Państwa tymczasowo wpłacona została kwota 2 536,94 zł (pozostała część opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona - 2328 zł, wydatki nie pokryte z zaliczek – 10,50 zł, 7 zł, 5,47 zł, 68,39 zł, 117,58 zł. Stosownie do wygranej, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w związku z art. 100 k.p.c., należało ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa od powodów kwotę (...),18 (51,92%) zł z zasądzonego roszczenia, zaś od (...)U. S.A. kwotę 1 219,76 zł (48,08%).

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.